

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 29400-12-18 ישראלי נ' בארטוב

לפני כבוד השופטת כרמית בן אליעזר

גלית ישראלי
ע"י ב"כ עו"ד דוידוב

תובעת

נגד

אסתר בארטוב
ע"י ב"כ עו"ד לוי

נתבעת

פסק דין

1. התובעת הגישה תביעת לשון הרע נגד הנתבעת, שעניינה שני סרטונים שהפיצה הנתבעת ברשת, ובמסגרתם, עפ"י הנטען בכתב התביעה, הוציאה דיבתה רעה, בין היתר, בכך שפרסמה כי התובעת ניהלה רומן עם בעלה לשעבר של הנתבעת (שהוא רב), בעודם נשואים, וכן עם אחיו, ואף כינתה אותה כמי "שהרסה והורסת משפחות מאז ועד היום".

מדובר בשני סרטונים, אשר הועלו לרשת, הראשון ביום 13.7.2018 והשני ביום 25.10.2018, והם יכוננו להלן: "הסרטון הראשון" ו- "הסרטון השני", בהתאמה, ויחד: "הסרטונים". בסרטונים מצולמת הנתבעת נושאת דברים.

בכתב התביעה הוטעם בהרחבה, כי בגין פרסומים בעלי תוכן דומה שביצעה הנתבעת בעבר (לא באמצעות סרטונים), הגישה התובעת נגדה תביעת לשון הרע, אשר במועד הגשת כתב התביעה בתיק זה, טרם הוכרעה (תא (תל אביב יפו) 34770/01/16 ישראלי נ' בארטוב, יכונה להלן: "ההליך הקודם").

התובעת טענה, כי הגישה לבית המשפט אשר דן בהליך הקודם בקשה לצירוף הסרטון הראשון מבין הסרטונים, ובית המשפט (בית משפט השלום בתל אביב יפו, כב' השופט אביים ברקאי), דחה את הבקשה, בקובעו כי הפרסומים שנעשו במסגרת הסרטון אינם חלק מגדרי המחלוקת בין הצדדים בתיק שלפניו, כפי שנפרסו בכתבי הטענות, ולפיכך, ובהתחשב בכך שבאותו שלב כבר הושלמה הגשת הראיות בתיק, אין מקום להגשת ראיות נוספות אשר עוסקות בפרסומים נוספים המיוחסים לנתבעת.

לפיכך, הגישה התובעת תביעתה זו בגין שני פרסומים חדשים אלו.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 29400-12-18 ישראלי נ' בארטוב

2. הנתבעת הגישה כתב הגנה ובקשה לסילוק על הסף, במסגרתם טענה, בין היתר, כי אין לאפשר לתובעת לנקוט בשני הליכים מקבילים ביחס לאותו סעד. הנתבעת טענה, כי מכתב התביעה שהוגש בהליך זה עולה בבירור כי מדובר ב"אותה גברת בשינוי אדרת" או ב"מקצה שיפורים" לתביעה שהוגשה בהליך הקודם, ולפיכך, ומשלא עתרה התובעת למתן צו לפיצול סעדים – הרי שדין תביעתה זו להידחות על הסף.

3. ביום 18.9.2019 ניתן פסק הדין בהליך הקודם, במסגרתו קיבל בית המשפט את תביעת התובעת, תוך שקבע כי מדובר בפרסומים מכפישים וכי יש לדחות בנסיבות העניין את טענת הנתבעת להתקיימות הגנת אמת הפרסום והגנת תום הלב.

הנתבעת לא הגישה ערעור על פסק הדין.

התובעת הגישה ערעור על פסק הדין, הנסוב בעיקרו על שני עניינים: האחד, הימנעותו של בית משפט השלום מקביעת ממצא עובדתי פוזיטיבי בשאלה אם הדברים שפורסמו הם אמת; והשני, גובה הפיצוי.

ערעורה של התובעת תלוי ועומד בימים אלו בבית המשפט המחוזי בתל אביב יפו (ע"א 36091/10/19 ישראלי נ' בארטוב).

4. בישיבת קדם המשפט שהתקיימה ביום 19.1.2020, דחיתי את בקשת הנתבעת לסילוק התביעה על הסף, וזאת מן הטעם שמדובר בפרסומים חדשים, המקימים עילה עצמאית ונפרדת לתביעת לשון הרע (ראו החלטה מפרוטוקול הדין).

לאחר דברים אלו, בהתחשב בכך שתוכנם של הפרסומים חופף במידה רבה לתוכן הפרסומים שנדונו בפסק דינו של כב' השופט ברקאי שניתן בהליך הקודם, באופן שנקבעו בו ממצאים אשר להשקפתי מחייבים את הצדדים, הצעתי לצדדים כי התיק יוכרע על סמך סיכומי הצדדים וללא צורך בשמיעת ראיות. וזו לשון הצעת בית המשפט כפי שתועדה בפרוטוקול הדין:

"בהינתן כי הנתבעת אינה חולקת על הפרסום והשאלה היחידה העומדת על הפרק היא השאלה האם הפרסום מהווה לשון הרע והאם מתקיימות ההגנות הקבועות בחוק; ובהתחשב בכך שטענת ההגנה היחידה אשר נטענה בכתב ההגנה היא טענת אמת הפרסום; ובהתחשב בכך שכבוד השופט ברקאי כבר קבע כי פרסומים בעלי תוכן דומה אינם חוסים

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 29400-12-18 ישראלי נ' בארטוב

תחת הגנה זו, וזאת בהתחשב בכך שאין בהם עניין ציבורי, וממצא זה הוא חלוט מכיוון שהנתבעת לא ערערה על פסק הדין, מציע בית המשפט לצדדים כי התיק יוכרע על סמך סיכומים בכתב וללא צורך בשמיעת ראיות".

לאחר הפסקה, קיבלו הצדדים את הצעת בית המשפט, והסכימו כי התיק יוכרע על בסיס סיכומי הצדדים בכתב וללא צורך בשמיעת ראיות.

הצדדים הגישו סיכומיהם וכעת הגיעה שעת ההכרעה.

השאלות העומדות לדיון

5. ייאמר מייד, כי במסגרת הסיכומים שהוגשו מטעמה, חזרה הנתבעת על טענותיה, כי מדובר במחזור של התביעה הקודמת, ולפיכך דין התביעה לסילוק על הסף. ואולם, כפי שהובהר לעיל, הבקשה לסילוק על הסף נדחתה לגופה, במסגרת ההחלטה מפרוטוקול הדיון, ולפיכך אין בדעתי במסגרת פסק דין זה להידרש לטענות אלו.

זאת ועוד. בכל הנוגע לפרסומים החופפים בתוכנם לאלו שנדונו במסגרת פסק דינו של כב' השופט ברקאי, הרי שלמעשה קיים לגביהם ממצא חלוט כי הם מהווים לשון הרע וכי אין הם חוסים תחת הגנת אמת הפרסום, שהיא ההגנה היחידה שהנתבעת טענה להתקיימותה במסגרת כתב ההגנה (אף זאת לא באופן מפורש).

כעולה מהצעת בית המשפט כפי שצוטטה לעיל והתקבלה ע"י הצדדים, מסקנה זו היא שעמדה בבסיס הסכמת הצדדים שקיבלה תוקף של החלטה, ולפיכך יש לראות את הצדדים כמי שקיבלו אותה על עצמם ואין מקום עוד להרהר אחריה.

ויוזכר, כי מלכתחילה לא הייתה מחלוקת בין הצדדים על כך שקיימת חפיפה רבה בין הסוגיות שנדונו במסגרת ההליך הקודם לבין אלו שהונחו לפתחו של בית המשפט במסגרת הליך זה, אמנם ביחס לפרסומים אחרים, ועל טענות אלו התבססה הבקשה לסילוק על הסף אותה הגישה הנתבעת (וראו גם הטענות המפורטות בכתב ההגנה, תחת הכותרת "טענות מקדמיות" וכן בסעיף 3.1 לכתב ההגנה).

בנסיבות אלו, ברי כי ההכרעות החלוטות שנקבעו בפסק הדין שניתן בהליך הקודם שרירות ומחייבות את הצדדים.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 29400-12-18 ישראלי נ' בארטוב

זאת ועוד, משהוסכם כי התובענה תוכרע על יסוד הממצאים שנקבעו בפסק דינו של כב' השופט ברקאי וללא שמיעת ראיות, ברי, כי אין בדעתי לקבוע ממצאים חדשים או נוספים.

ולבסוף אציין את המובן מאליו, כי במסגרת פסק דין זה יידרש בית המשפט אך ורק לשני הפרסומים החדשים וברי כי העילה ביחס לפרסומים הקודמים מוצתה בהליך הקודם.

6. העולה מן המקובץ, כי במסגרת פסק הדין יש לבחון, ראשית את תוכן הפרסומים ומידת החפיפה בין החלקים בהם המהווים, לטענת התובעת, לשון הרע, לבין הממצאים שנקבעו בפסק הדין שניתן בהליך הקודם, ולהכריע בגין איזה חלק מן הפרסומים – אם בכלל - יש להטיל אחריות בלשון הרע, בהתחשב בטענות שהעלתה הנתבעת.

לאחר מכן, וככל שיוכרע כי יש מקום להטיל על הנתבעת אחריות בלשון הרע, יש לבחון את גובה הפיצוי הראוי, בהתחשב במכלול נסיבות העניין.

רקע עובדתי וההליך הקודם

7. כרקע לדברים נציין, כי התובעת והנתבעת הן תושבות העיר רמלה, כאשר בעלה לשעבר של הנתבעת – הרב יעקב בארטוב, שימש בשעתו כרב הקהילה הבוכרית ברמלה.

מכתבי הטענות עולה, כי בין התובעת ומשפחת הנתבעת היו בעבר קשרי חברות. בעבר הרחוק, שעה שהייתה התובעת נשואה לבעלה לשעבר והתגלעו ביניהם מחלוקות, סייע הרב בארטוב בהשכנת שלום בית. המשפחות אף בילו בצוותא בבילויים משותפים, ואף בין התובעת לנתבעת היו קשרי ידידות.

במרוצת השנים, נפרדו דרכי התובעת ובעלה, והם התגרשו, ולפני שנים אחדות אף בין הנתבעת לבעלה, הרב בארטוב, התגלע סכסוך והם נקלעו להליכי גירושין.

בשנת 2013 הקים הרב בארטוב רשימה שהתמודדה בבחירות המוניציפליות לעיריית רמלה (רשימת "דור חדש"), והתובעת הוצבה במקום החמישי באותה רשימה.

8. במסגרת ההליך הקודם, הגישה התובעת תביעה נגד הנתבעת, בגין שורה של פרסומים אותם ביצעה הנתבעת, לטענת התובעת, במסגרת מסע נקם ומתוך כוונה להשפיל את הרב בארטוב. עיקר הפרסומים בגינם נסוב ההליך הקודם הוא בהפצת שמועות על פיהן התובעת

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 29400-12-18 ישראלי נ' בארטוב

ניהלה רומן עם הרב בארטוב, כי הרב בארטוב עבר להתגורר בדירת התובעת, וכי בשלב מסויים אף הרתה לו התובעת ועברה הפלה. עוד נטען, כי הנתבעת פרסמה פרסומים בלשון בוטה בגנות התובעת ומוסריותה, טענה כי ניהלה רומן עם הרב בארטוב בעודו נשוי לנתבעת, וכי עוד קודם לכן, בעוד היתה התובעת נשואה לבעלה לשעבר, ניהלה רומן עם אחיו של הרב בארטוב, מר אדי בארטוב.

9. בפסק הדין שניתן במסגרת ההליך הקודם, קבע בית המשפט כי הפרסומים שבוצעו ע"י הנתבעת, ובהם הפרסומים המייחסים לתובעת ניהול רומן עם הרב בארטוב בעודו נשוי, ועם אחיו, שעה שהיתה התובעת נשואה – מהווים לשון הרע, בין היתר מאחר שהם מציינים את התובעת כדמות שלילית שלא שומרת אמונים ומנהלת קשרים עם גברים נשואים (פסקה 9.6 לפסק הדין).

עוד קבע בית המשפט, כי הפרסומים שבוצעו ע"י הנתבעת אינם חוסים תחת ההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע, ובכלל זאת תחת הגנת "אמת הפרסום" הקבועה בסעיף 14 לחוק והגנת "תום הלב" הקבועה בסעיף 15 לחוק, על חלופותיה.

יצוין, כי במסגרת ההליך הקודם, נמנע בית המשפט מלקבוע ממצאים עובדתיים בשאלה האם אכן ניהלה התובעת מערכת יחסים רומנטית עם הרב בארטוב ו/או עם אחיו בזמנים הרלוונטיים, שכן מסקנתו הייתה שכך או כך אין הדברים חוסים תחת הגנת החוק.

וזו לשון פסק הדין (סעיף 12.4.4):

"לגופו של עניין – במלוא הכבוד אין מקום לדון בטענת הנתבעת בדבר אמיתות הפרסום וכן לקבוע האם האמור בטענות המכפישות, לרבות יחסי אהבהבים ועוד יותר מכך אכן אירעו.
גם אם אכן אירעו יחסי אהבהבים הרי אין מקום שהנתבעת תתעמר בתובעת ותיצור מאחוריה ומסביבה שובל של אמירות מכפישות ועולבות. לכך ייאמרו שניים:
ראשית – אין בהתנהלות זו משום תום לב ודי בכך כדי לדחות את טענת ההגנה;
שנית – אין בהתנהלות זו משום עניין לציבור".

כאמור, הנתבעת לא הגישה ערעור על פסק דין זה, ולפיכך, הקביעות לפיהן הפרסומים שעניינם קיומו של רומן בין התובעת לבין הרב יעקב בארטוב ובינה לבין אחיו מהווים לשון הרע, אשר אינה חוסה תחת הגנת אמת הפרסום – שרירות וקיימות.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 29400-12-18 ישראלי נ' בארטוב

במאמר מוסגר יוער, כי בתיק זה לא טענה הנתבעת להתקיימות הגנת תום הלב, וגם טענת אמת הפרסום נטענה רק במרומז ובעקיפין (ראו בסעיף 3.1 לכתב ההגנה). את עיקר טענותיה במסגרת כתב ההגנה ריכזה הנתבעת בטענה כי דין התביעה לסילוק על הסף בשל החפיפה בינה לבין ההליך הקודם (טענה שנדחתה, כמפורט לעיל, בהחלטה מפרוטוקול הדיון, ומשעה שתיק זה עוסק אך ורק בעילה הקמה לתובעת מכוח הפרסומים החדשים שלא היו חלק מההליך הקודם); בטענה בדבר חופש הביטוי, וכן בטענות לעניין הנזק.

הפרסומים נשוא הליך זה

10. כאמור, תביעה זו הוגשה בגין שני פרסומים: הסרטון הראשון מיום 13.7.2018, והסרטון השני מיום 25.10.2018.

הסרטון הראשון

11. הסרטון הראשון הועלה לרשת ביום 13.7.2018, אורכו כ – 17 דקות, ובמהלכו מספרת הנתבעת לצופים את גרסתה ביחס לסיפור פרידתה מהרב יעקב בארטוב.

בפתח הדברים, טוענת הנתבעת, כי הרב בארטוב ואנשיו הם שעומדים מאחורי תביעות שהוגשו נגדה, ומכיוון שבהתאם לסעיף 13(7) לחוק איסור לשון הרע ניתן לפרסם דין וחשבון נכון והוגן על הליך משפטי מתנהל, הרי שזה מה שבדעתה לעשות במסגרת הדברים שפירטה בסרטון זה (ראו עמ' 1 לתמלול ש' 22 עד עמ' 2 ש' 3).

ייאמר מייד, כי בכתב ההגנה לא נטען כי הפרסום בסרטון מהווה פרסום מותר, כמשמעותו בסעיף 13(7) לחוק איסור לשון הרע, הדבר אף לא נטען במסגרת הסיכומים וברי כי אין מקום להידרש לטענה זו. למעלה מן הצורך אציין, כי במסגרת הסרטון לא הוצג דין וחשבון נכון והוגן של ההליך, אלא מדובר היה בהצגה חד צדדית של גרסת הנתבעת, וממילא, סעיף 13(7) לא נועד להגן על פרסום במסגרתו חוזר צד על טענותיו אלא על דיווח עיתונאי או אחר המסקר את ההליך באופן מאוזן הראוי להגנה.

עוד יצויין, כי עיקר חיצו הביקורת בדברים שמפרטת הנתבעת בסרטון אמנם מופנים כלפי הרב בארטוב, והתובעת מוזכרת רק בחלקים ממנו.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 29400-12-18 ישראלי נ' בארטוב

12. ביחס לסרטון הראשון, טענה הנתבעת כי הוא אינו מהווה פרסום לשון הרע משום שלא צויין בו שמה המלא של התובעת באופן שלא מאפשר את זיהוייה (סעיף 3 סיפא לכתב ההגנה; יוער, כי הטענה נטענה ביחס לשני הסרטונים, אך ביחס לסרטון השני אין בה כל ממש שכן במסגרתו צויין שמה המלא של התובעת).

אכן, במסגרת הסרטון אין הנתבעת מפרטת את שמה המלא של התובעת, אלא מכנה אותה לכל אורכו "ג'". אלא, שאין ספק כי בסרטון מציינת הנתבעת די פרטים אשר יאפשרו למאזין לאתר את פרטיה של התובעת בקלות - כך, הנתבעת מפרטת בסרטון כי אותה ג' בה מדובר הגישה נגד תביעת לשון הרע נגדה, היא מפרטת את פרטי ההליך ומזמינה את הצופים והמאזינים להגיע ולקחת חלק בדיון (בסיום הסרטון מופיעה שקופית עם פרטי ההליך). זאת ועוד, אין ספק כי קהל היעד של הסרטון – הם הצופים הנמנים על הקהילה בה חיות שתי המשפחות, ועל כן הם יכולים להבין ולזהות מייד במי מדובר. מסקנה זו עולה באופן ברור מכך שבמסגרת התגובות לסרטון פורסמו באופן מיידי הן שמה המלא של התובעת והן תמונתה (ראו נספח ה' לכתב התביעה).

אין צריך לומר, כי עפ"י הדין וההלכה הפסוקה, על מנת שפרסום ייחשב כפרסום לשון הרע המתייחס לנפגע, אין הכרח כי פרטיו המלאים יפורטו בפרסום, ודי בכך שהתייחסותה של הלשון הרע לנפגע "משתמעת מן הפרסום או מנסיבות חיצוניות, או מקצתן מזה ומקצתן מזה" (לשון סעיף 3 לחוק איסור לשון הרע).

יפים לעניין דברי בית המשפט העליון (כב' השופט דנציגר) בע"א 8345/08 **בן נתן ואח' נ' בכרי ואח'** (27.7.2011):

"דרישת הזיהוי הינה דרישה מהותית ולא טכנית. השאלה אינה האם שמו של אדם צויין באופן מפורש בדברים שפורסמו. כפי שנקבע בסעיף 3 לחוק, דרישת הזיהוי תמולא באותם המקרים בהם מיוחסים דברים שפורסמו לפרט הטוען לפגיעה באופן משתמע מן הפרסום או כתוצאה מנסיבות חיצוניות או משילובם של הפרסום והנסיבות החיצוניות (ראו: גנאים, קרמניצר ושנור, בעמ' 165 ו-234; שנהר, בעמ' 116 ו-124-125; ע"פ 37/50 שטרנהל נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל, פ"ד ו(1) 119, 124 (1952) (להלן: עניין שטרנהל); וכן השוו לדין האנגלי: David Price and Korieh Duodo *Defamation Law, Procedure and Practice* (3rd Ed., 2004), בעמ' 31-34 (להלן: Price & Duodu); Gately, בעמ' 213-216).

35. ככל שהדברים נוגעים לדרישת הזיהוי, מתבטא הדבר בבחינה, על פי מדד אובייקטיבי, האם האדם הסביר היה קושר בין הדברים לבין הפרט ומזהה אותם כמי שהתייחסו אליו. בהעדר זיהוי של הפרט וייחוס הדברים אליו - לא עלולה להיגרם פגיעה בשמו הטוב אף אם הוא עצמו חש שרגשותיו נפגעו. המבחן האובייקטיבי נגזר ממהות הזכות לשם טוב

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 29400-12-18 ישראל נ' בארטוב

- הערכת הסביבה את הפרט (השוו: ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פ"ד מג(2) 333, 337 (1989); ע"א 723/74 הוצאת עתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פ"ד לא(2) 281, 293 (1977)).

כך למשל, במקרים בהם לא נזכר שמו של אדם בדברים שפורסמו אך נזכרים או מוצגים פרטים המביאים לזיהויו בידי הסביבה הקרובה לו או אף בידי סביבה רחבה יותר - יכול שיימצא המפרסם (או יתר האחראים לפרסום) חייב בגין הוצאת לשון הרע, ובלבד שהמדובר בנתונים שהם בידיעתם הרגילה של אלו ששמעו את הדברים או קראו אותם (השוו: עניין אפל, בעמ' 616-617; גנאים, קרמניצר ושנור, בעמ' 408 בו מובא סעיף 3(א) לנוסח החוק המוצע על ידם).

כאמור, בענייננו די היה בפרטים שנכללו בפרסום כדי להביא לזיהוי התובעת בידי הסביבה הקרובה לה, ובנוסף לכך אף כלל הפרסום פרטים חיצוניים (מספר הליך ומועד דיון) אשר יכולים היו להביא בנקל לזיהוי התובעת אף ע"י מי שאינו נמנה על סביבתה הקרובה, קל וחומר עת עסקינן בקהילה מצומצמת יחסית אשר חבריה מוכרים היטב אחד לשני.

בנסיבות אלו, אני דוחה את טענת הנתבעת לפיה אין מקום להטלת אחריות בלשון הרע בשל אי נקיבת שמה המלא של התובעת, שעה שדי היה בפרטים שנמסרו על מנת לזהותה.

13. להלן אפרט את האמירות שנאמרו במהלך הסרטון הראשון, ואשר לפי הנטען בכתב התביעה מהוות לשון הרע, ואתיחס אליהן אחת לאחת.

14. הצגת התובעת כפילגשו של הרב בארטוב – סעיף 30 לכתב התביעה, עמ' 2 לתמלול ש' 4;

לא יכולה להיות מחלוקת, כי בהינתן פסק הדין שניתן בהליך הקודם, הרי שמדובר בדברי לשון הרע. הצגת התובעת כ"פילגש", כמי שניהלה רומן מחוץ לנישואים, מהווה הצגה מבזה ומשפילה, בוודאי בקהילה דתית כמו זו שאליה משתייכות התובעת והנתבעת. מכל מקום, כאמור, בגין דברים דומים שפרסמה הנתבעת קיימת קביעה שיפוטית חלוטה כי הם מהווים דברי לשון הרע שאינם חוסים תחת הגנת החוק.

15. אמירה שהתובעת ניהלה רומן עם הרב בארטוב שעה שהיה נשוי – סעיף 32 לכתב התביעה;

לא יכול להיות ספק כי גם דברים אלו מהווים לשון הרע. אמנם, הדברים שנאמרו בחלק זה של הסרטון שאליו מפנה סעיף 32 לכתב התביעה (עמ' 5 לתמלול ש' 6 ואילך) הוצגו

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 29400-12-18 ישראלי נ' בארטוב

לכאורה כחזרה על טענות הנתבעת בהליך ולא כעובדות העומדות בפני עצמן. ואולם, כאמור, משאין מדובר בדיווח נכון והוגן החוסה תחת הגנת החוק, הרי שעצם העובדה שמדובר בחזרה על דברי לשון הרע שנאמרו קודם לכן אינה מהווה הגנה אלא, לכל היותר, בנסיבות המתאימות, שיקול להקלה בגובה הפיצוי (סעיף 19 (1) לחוק איסור לשון הרע). יצויין, כי הנתבעת לא טענה כי יש לפטור אותה מאחריות כיוון שהציגה את הדברים כטענות שנטענו מפיה במסגרת ההליך הקודם, ומכל מקום גם הצגת הדברים כ"טענות" ולא כעובדות, אינה מוציאה את הדברים מכלל היותם פרסום לשון הרע שכן מצפייה והאזנה לסרטון ברור כי אין מדובר אלא בהתחכמות. אינני סבורה, כי אדם יוכל לחסות תחת הגנת החוק בגין חזרה חד צדדית ומגמתית על דברי לשון הרע שהוא עצמו העלה במסגרת כתב טענות, רק משום שהדבר מוצג באופן מלאכותי כתיאור הטענות שהועלו, כאשר ברור לחלוטין מהקשר הדברים, כי המפרסם עומד מאחורי טענות אלו ומבקש להציגן כעובדות. מתן הגנה לפרסום מעין זה עלול להפוך את הוראות החוק ותכליתו לפלסטר.

16. אמירות לפיהן בעוד הייתה התובעת נשואה, היה לה רומן עם אחיו של הרב בארטוב – סעיפים 33, 35, 38 לכתב התביעה.

גם הדברים המובאים בחלק זה של הסרטון (עמ' 5 לתמלול ש' 16 ואילך) מהווים לשון הרע ואוסיף כי לגביהם כבר אין מוצגים הדברים כטענות שנטענו ע"י הנתבעת, אלא כעובדות מוגמרות ("מה שלא ידעתי זה כאשר אותה ג' הייתה עוד נשואה היה לה רומן עם האחר של יעקב, נקרא לו א' לצורך העניין").

על דברים דומים חזרה הנתבעת גם בהמשך הסרטון – עמ' 5 לתמלול ש' 23 ואילך, שם ייחסה לאחיו של הרב ניסיון להפריד בין הרב לבין התובעת, דברים שאמנם אינם מתייחסים במישרין לתובעת, אך בהמשך היא מציינת "שבעצם הרומן שלהם התנהל עוד קודם כשג' הייתה עוד נשואה, כמה שזה לא נשמע הזוי, אבל זאת האמת כנראה".

גם הדברים המובאים בהמשך (עמ' 6 לתמלול ש' 27 ואילך) באותו עניין, מתחילים אמנם כתיאור של דברים שנטענו בתצהיר, אך בהמשך מוצגים כעובדות מוגמרות ("הוא פנה אליי ביוזמתו הוא סיפר לי שהרומן שלו עם ג' היה כשעוד הייתה נשואה, שגם זה היה לפליאה, איך גברת נשואה שהרב המכובד מטפל לה בשלום בית ומנסה לעשות שלום בית בינתיים במקביל כבר יש לה מאהב שגם הוא נשוי. זה נשמע כמו סרט טלנובלה. אבל מה לעשות? אלה החיים").

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 29400-12-18 ישראלי נ' בארטוב

ביחס לאמירות אלו, קביעותיו של בית המשפט במסגרת ההליך הקודם, לפיהן האמירה שהתובעת ניהל רומן עם אחיו של הרב בארטוב בעודה נשואה הם דברי לשון הרע שאינם חוסים תחת הגנת החוק – מחייבות את הצדדים אף בהליך זה, כך שאין מנוס מן המסקנה כי גם חלקים אלו של הפרסום מהווה לשון הרע, שאינה חוסה תחת הגנת החוק.

17. טענה כאילו הרב בארטוב התכוון לשאת את התובעת לאישה, בעודו נשוי לנתבעת – סעיפים 34, 37, לכתב התביעה (עמ' 5 לתמלול ש' 21; עמ' 6 ש' 15-7).

דברים אלו אינם מהווים לשון הרע כלפי התובעת, שכן אין הם מייחסים דבר לתובעת אלא עוסקים בכוונות ושאיפות הרב יעקב בארטוב, שהמאזין הסביר אינו יכול להשליך או לגזור מהם כל מסקנה בקשר לתובעת.

18. דברים נוספים שצוטטו בכתב התביעה, ולא מצאתי בהם לשון הרע – סעיף 36 לכתב התביעה המתייחס למחשבותיו ותכניותיו של מר אדי בארטוב; סעיף 39 לכתב התביעה, המתייחס לתיאור ההליך המשפטי.

הוא הדין ביחס לדברים המפורטים בסעיפים 40-44 לכתב התביעה, המתייחסים לחלקו של הסרטון שבו הנתבעת מתיימרת להציג תכתובת מסרוני בין הרב יעקב בארטוב לבין אחיו, בקשר עם התובעת, במסגרתה לכאורה משתף הרב בארטוב את אחיו בתחושותיו כלפי התובעת ומבקשו להפסיק את הקשר עימה. דברים אלו אינם מתייחסים במישרין לתובעת, הגם שהם מרמזים לקיומו של רומן לכאורה. מכל מקום, במסגרת חלק זה של הסרטון, מתייחסת הנתבעת לתוכן תכתובת המסרוני ולא לעובדות עצמן. התובעת אמנם טענה, כי מסרוני אלו הם מפוברקים, אך בעניין זה לא נקבעו ממצאים בפסק הדין שניתן במסגרת ההליך הקודם, וכאמור במסגרת הליך זה ויתרה התובעת על הבאת ראיות להוכחת עובדות נוספות מעבר לממצאי פסק הדין שניתן. לפיכך, לא מצאתי כי ניתן להטיל על הנתבעת בגין דברים אלו אחריות בלשון הרע.

19. העולה מן המקובץ, כי יש לקבוע כי הנתבעת פרסמה לשון הרע אודות התובעת, במסגרת הסרטון הראשון, וזאת בהצגתה כפילגשו של הרב יעקב בארטוב (עמ' 2 לתמלול ש' 4), באמירה שהתובעת ניהלה רומן עם הרב בארטוב שעה שהיה נשוי (עמ' 5 לתמלול ש' 6 ואילך), ובאמירה כי כאשר הייתה נשואה, ניהלה רומן עם אחיו של הרב בארטוב (עמ' 5 לתמלול ש' 16 ואילך; עמ' 6 לתמלול ש' 23 ואילך; עמ' 6 לתמלול ש' 27 ואילך).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 29400-12-18 ישראלי נ' בארטוב

עוד יש לקבוע, כי פרסומים אלו אינם חוסים תחת הגנת החוק.

הסרטון השני

20. הסרטון השני, הופץ, כאמור, ביום 25.10.2018, סמוך לבחירות המוניציפליות.

אורכו של הסרטון כשלוש דקות, ובמהלכו, לאחר פתיח קצר של טענות הנתבעת ביחס להתנהלות הרב בארטוב, מציגה הנתבעת את רשימת העדים אשר זומנו לעדות מטעם התובעת, במסגרת ההליך הקודם.

בסרטון זה כבר מציינת הנתבעת את התובעת בשמה המלא, ועיקרו הטחת ביקורת במי מן העדים שזומנו מטעמה, ואשר התמודדו במסגרת הבחירות המוניציפליות, וקריאה למצביעים לערוך חשבון נפש לפני שמצביעים להם, בגלל שתמכו בתובעת.

אגב זאת, אומרת הנתבעת על התובעת כי היא "הרסה והורסת משפחות מאז ועד היום".

לא יכולה להיות מחלוקת על כך, שמדובר בדברים המהווים לשון הרע, הן מכוח הקביעות שנקבעו במסגרת ההליך הקודם והן בכלל, כאשר הנתבעת לא התיימרה להציג כל הגנה לדברים חמורים אלו.

בנסיבות אלו ברור, כי יש להטיל אחריות בגין פרסום זה.

גובה הפיצוי

21. הנה כי כן, הנתבעת פרסמה דברי לשון הרע נגד הנתבעת בשני הסרטונים כמפורט להלן.

בית המשפט העליון עמד על השיקולים המנחים את בית המשפט בבואו לפסוק פיצויים בגין לשון הרע, בין היתר, בע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי (4.8.08), כדלקמן:

"הסעדים בגין פגיעה בשם הטוב נגזרים מהאיזון החוקתי שברקע הערכים המתנגשים בתחום זה - הזכות לשם טוב ולפרטיות אל מול חופש הביטוי. בקביעת הסעדים, נלקח בחשבון אופייה של הפגיעה ונסיבותיה, ומעמדם של הפוגע והנפגע. (ע"א 802/87 נוף נ' אבנרי, פד"י מה(2) 489 (1991) (להלן: ענין נוף), 493). חומרת הפגיעה משפיעה על

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 29400-12-18 ישראל נ' בארטוב

שיעור הפיצויים שיש לפסוק (ע"א 552/73 רוזנבלום נ' כץ, פד"י ל(1) 589 (1975) (להלן: ענין רוזנבלום), 595; ע"א 30/72 פרידמן נ' סגל, פד"י כז(2) 225 (1973) (להלן: ענין פרידמן), 244). תפוצת הפרסום, התנהגות הפוגע, התנהגות הניזוק ומעמדו קודם לפרסום ישפיעו על גובה הפיצוי (ענין רוזנבלום, 594; ענין פרידמן, 245; ענין מיכאלי, 570-1; שנהר, 5-384)."

עקרונות אלו יפים גם שעה שבית המשפט פוסק פיצוי בגדרי הפיצוי הסטטוטורי, ללא הוכחת נזק, הקבוע בחוק.

22. בענייננו, מחד גיסא, ביצעה הנתבעת פרסומים אשר על הכנתם שקדה בצורה מחושבת ומוקפדת, צילמה את עצמה מעבירה את המסרים אותם הכינה מבעוד מועד, בוררת מילותיה ומדייקת אותן בקפידה, הכל בעיצומו של ההליך המשפטי הקודם. הנתבעת הייתה מודעת היטב לכך שהיא חשופה לתביעת לשון הרע נוספת מצד התובעת, אשר נפגעה קשות מפרסומים קודמים אותם הפיצה עליה הנתבעת, ושאת תוכנם הכחישה מכל וכל. לפיכך, ניסתה הנתבעת להתחכם על מנת להתחמק מתביעת לשון הרע וזאת, בין היתר, בכך שטענה כי היא מציגה רק הצגה של הטענות בהליך המשפטי החוסה תחת הגנת סעיף 13(7) לחוק, ונמנעת מלזהות את התובעת בשמה המלא.

בדברים אלו יש כדי ללמד על התנהלות מכוונת ומחושבת של הנתבעת, המלמדת על כוונה לפגוע, אשר עפ"י החוק מקימה סמכות לחייב את הנתבעת בכפל הפיצוי הסטטוטורי.

הנתבעת אמנם פרסמה את הסרטונים לפני שניתן פסק הדין בהליך הראשון, אך לאחר שנשמעו כלל הראיות במסגרתו, וחומרה יתרה יש לראות בכך שהאופן וההיקף בו בוצעו הפרסומים מהווה עליית מדרגה, לעומת הפרסומים נשוא ההליך הראשון, שהיו בגדר אמירות והפצת שמועות באופן ספורדי ולקהל יעד מצומצם.

עפ"י המסמכים שצרפה התובעת לכתב התביעה ולא נסתרו, זכו הסרטון הראשון להפצה שהביאה לכדי אלפי צפיות (נספח ו' לכתב התביעה) והסרטון השני למאות צפיות (נספח ז' לכתב התביעה).

עוד יש לציין, כי כאמור התובעת והנתבעת משתייכות לקהילה דתית, כך שלא ניתן להקל ראש בעוצמת הפגם המוסרי שסביבתה הקרובה של התובעת רואה במעשים אשר יוחסו לה ע"י הנתבעת ובעוצמת הפגיעה בתובעת בעטיים של פרסומים אלו.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 29400-12-18 ישראלי נ' בארטוב

23. מאידך גיסא, יש לשקול בצד ההקלה בשיעור הפיצוי את העובדה שמדובר בחזרה על פרסומים קודמים (סעיף 19(1) לחוק) ואשר על אף שהנתבעת לא חזרה בה מהם ולא התנצלה, היא נמנעה זו הפעם מלגרור את התובעת לניהול הליך משפטי מלא בגינם. עוד יש להוסיף, כי התובעת אינה ה"גיבורה הראשית" של הסרטונים, אלא אנשים אחרים, אליהם מופנית עיקר תשומת הלב וחיצי הביקורת של הנתבעת (בסרטון הראשון – בעלה לשעבר של הנתבעת; ובסרטון השני – המועמד שהעיד מטעם התובעת). כן יש לציין, כי אף שלא נשמעו ראיות בהליך, ניכר כי הנתבעת נפגעה באופן קשה מבעלה לשעבר, אשר לטענתה בגד בה ואף הביא לניתוקה משבעת ילדיהם, וכאבה זה עמד ברקע הפרסומים, אף כי ברי שאינו מצדיקם, ודאי ככל שהדברים נוגעים לתובעת.

24. לאחר שנתתי דעתי לתוכן הפרסומים ונסיבותיהם, לשיקולים שפורטו על קצה המזלג לעיל וליתר טענות הצדדים, וכן לסכומים שנפסקו בפסיקה במקרים דומים, מצאתי להעמיד את גובה הפיצוי שייפסק לתובעת על סכום כולל של 45,000 ₪, בגין שני הסרטונים.

25. סוף דבר, אני מחייבת את הנתבעת לשלם לתובעת סך של 45,000 ₪.

הנתבעת תישא בהוצאות התובעת ובשכר טרחת עו"ד בסך 6,000 ₪.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ד' סיוון תש"פ, 27 מאי 2020, בהעדר הצדדים.

כרמית בן אליעזר, שופטת

